

Sygn. akt II PK 133/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko D. Spółce z o.o. w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 stycznia 2014 r. Wyrokowi zarzucił wyłącznie naruszenie prawa materialnego, to jest art. 25 k.p. przez błędne przyjęcie, iż strony zawarły umowę o pracę na czas wykonywania określonej pracy, podczas gdy treść tej umowy jednoznacznie wskazuje, iż była to umowa zawarta na czas określony.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na ustaleniu istotnych elementów odróżniających umowę o pracę zawartą na czas

określony od umowy o pracę zawartej na czas wykonywania określonej pracy, a w szczególności ustaleniu czy istnienie w treści umowy o pracę zapisu o trzymiesięcznym okresie wypowiedzenia rozstrzyga o charakterze prawnym takiej umowy na korzyść umowy na czas określony oraz ustaleniu, czy brak daty kalendarzowej jako końca trwania umowy dyskwalifikuje taką umowę jako zawartą na czas określony i nakazuje ją traktować jako umowę zawartą na czas wykonywania określonej funkcji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (por. postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wynika wymóg złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku. Z kolei uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno wskazywać na występowanie w sprawie jednej z okoliczności wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i uzasadniać w wywodzie prawnym, że okoliczność ta rzeczywiście występuje (por. postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LexPolonica nr 1825692). Treść tego uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji jurydycznej. Jest tak z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (por. postanowienie SN z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LexPolonica nr 2028011). Tak sformułowane wymogi skargi kasacyjnej mają umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (por. postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). W tej sprawie skarga kasacyjna nie spełnia wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Powód, jako jedyną podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Przyjęcie skargi do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia przez skarżącego problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (postanowienie SN z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950). Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienie SN z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13). Jeżeli chodzi o sformułowanie zagadnienia prawnego, to w dotychczasowej judykaturze Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że nakłada to na skarżącego obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LexPolonica nr 3934166, postanowienie SN z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08). Ponadto, nie można uznać, że zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości, jeśli skarżący nie uzasadni tego, np. przez wykazanie, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (por. postanowienia SN z 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl., podobnie SN w postanowieniu z 25 sierpnia 2004 r., I PZP 4/04, Wspólnota 2004/19/54).

Sformułowane w skardze zagadnienie nie budzi poważnych wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Przyjmując, że skarżącemu, formułując zagadnienie prawne, chodziło o wskazanie istotnym elementów odróżniających umowę o pracę zawartą na czas określony od umowy o pracę na czas wykonania określonej pracy (a nie - jak wskazał – „*od umowy o pracę zawartej na czas wykonywania określonej pracy*”), należy

zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że członek zarządu może nawiązać stosunek pracy ze spółką kapitałową, w której zarządzie pełni funkcję na podstawie umowy o pracę na czas określony lub na podstawie umowy na czas wykonania określonej pracy. Wskazuje się, że umowy o pracę na czas wykonania określonej pracy – w odróżnieniu od umów na czas określony, w których wskazuje się dzień rozwiązania stosunku pracy (np. tydzień, miesiąc, na czas trwania sezonu np. artystycznego) – zawierane są na okresy, które kończą się z chwilą wykonania przewidzianych w tych umowach prac. Podkreśla się przy tym, że swoistość umowy o pracę na czas wykonania określonej pracy wyraża się, między innymi, w bardziej liberalnym (mniej dokładnym i przewidywalnym co do konkretnej daty jej rozwiązania) określeniu terminu jej trwania, niż jest to w przypadku umowy o pracę zawieranej na czas określony (por. wyrok SN z dnia 25 stycznia 2007 r., I PK 213/06, LexPolonica nr 1639768, wyrok SN z dnia 29 marca 2011 r., I UK 316/10 LexPolonica nr 2578174, wyrok SN z dnia 21 stycznia 2013 r. II PK 155/12, LexPolonica nr 6737622). Z kolei w wyroku z dnia 20 marca 2009 r., I PK 182/08 (OSNP 2010 nr 21-22, poz. 258) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że Kodeks pracy nie przewiduje możliwości wypowiedzania umów o pracę zawieranych na czas wykonania określonej pracy, co może być rozumiane w ten sposób, że do istoty tych umów należy brak możliwości ich rozwiązania w drodze wypowiedzenia. Sąd w orzeczeniu tym stwierdził jednocześnie, że umowę taką można jednak kwalifikować jako umowę na czas wykonania określonej pracy, pod warunkiem wszakże, że uznając klauzulę o wypowiedzeniu umowy za sprzeczną z ustawą (art. 58 § 1 k.c.) i jednocześnie za nieważną jako mniej korzystną dla pracownika niż przepisy prawa pracy (z wynikającą z art. 25 § 1 zdanie pierwsze k.p., art. 30 § 1 pkt 5 k.p. i - *a contrario* - z przepisów Kodeksu pracy przewidujących przypadki, w których możliwe jest wypowiedzanie umów o pracę, normą wykluczającą wypowiedzanie umów zawartych na czas wykonania określonej pracy), oraz ustaleniu, że bez postanowienia tej umowy o wypowiedzeniu strony umowę tę i tak by zawarły (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Powyższe stanowisko Sąd Najwyższy potwierdził w wyroku z dnia 21 stycznia 2013 r. (II PK 155/12, LexPolonica nr 6737622), podkreślając, że do uznania, że doszło do nawiązania przez strony umowy o pracę na czas wykonywania funkcji prezesa zarządu spółki

jako umowy na czas wykonania określonej pracy wymagane jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych dotyczących woli tych stron. Stanowisko to znalazło również akceptację w doktrynie. W doktrynie wskazuje się, że jeżeli z jednej strony nazwały umowę umową na czas wykonania określonej pracy, a z drugiej dopuściły wcześniejsze jej rozwiązania, to należy badać ich zamiar co do charakteru umowy (M. Gersdorf, komentarz do art. 25 (w:) Kodeks pracy Komentarz, M. Gersdorf, K. Rączka, M. Raczkowski, wyd. 3, s. 225).

Uwzględniając przywołane powyżej orzecznictwo, zauważając jednocześnie, że argumentacja skargi kasacyjnej sprowadza się w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych dotyczących treści oświadczenia woli i ich oceny dokonanej przez Sąd drugiej instancji oraz nie zawiera argumentów prawnych wskazujących na istnienie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, należało stwierdzić, że skarga nie spełniała przesłanek przysądu.

Wobec powyższego, skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania.